

**ГЕОРГИ КАРАДЖОВ
КАРНАВАЛНО ОБЩЕСТВО
ЕДНОАКТНО ТЕАТРАЛНО
РЕВЮ**

chitanka.info

*На майка ми
за шейсетгодишната ѝ вяра в мен*

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

ГЕО

АРОН

БЕНИ карнавалисти

ВИГО

АРИН

БЕТИ карнавалистки

ВОГИ

Шум на вода. В дъното на сцената, с гръб към публиката, под душа се къпе Гео.

ГЕО: Карнавално общество! И се отпускаш, олекваш... Пийваш си повечко... Веселяци... Яйчен крем — от тортата трябва да е. Карнавал! Добре, че всичко е организирано, има и къде да се измиеш. Така — добре е... И се измиваш. Като има топла вода — лесна работа. (шумът спира, Арон и Бени излизат на сцената и загръщат Гео с халат) Малко ми е големичък, ама... Дотук добре. Сега остава само да си намеря дрехите. Ако си спомня с какво бях облечен снощи... Карнавал! Веселяшка работа. Добре че има организация — като си се поотпуснал, в съответствие с обстановката, после да можеш да се оправиш, да се приведеш в ред, да се поизмиеш — ей на — и душеве има, и топла вода. И да си бъдеш пак същият. Какъвто си бил преди. Без разните му там костюми, маски, боички, гримове, конфети, бонбони, шампанско... Пук! И си пак същият. Ако още си спомняш кой си и за какво се бориш. Преди карнавала. Хе, ако не те цепеше така главата! Какво пихме снощи? Коняк, с коняк почнахме — ама че идея — веселяци! После — шампанско! А не, шампанското беше по-късно, като хвърчаха тортите... Много, много високо. Вместо да се занимаваме с глупости. Лека мъглица. И сънувах нещо, върти ми се из

главата, ама не мога да си го спомня какво беше. Трябва да е било интересно, щом си спомням, че съм сънувал. Ама какво? Че бях забравил... трябваше нещо да кажа и го бях забравил, нещо като театър беше и аз — като артист. Обаче ме е нямало дълго време, не съм бил на репетициите и пристигам чак в деня на представлението — на открито така — планински пейзаж и трябва да кажа нещо, но не знам какво — ей такива едни глупости. Пълна мъгла. Злоупотреба с алкохол, лошо храносмилане и преситеност от впечатления. Карнавал! А трябва да се прави нещо, нещо трябва да се прави. Да се прави. Нещо. Обаче какво? Там е въпросът. А беше важно. Да не пропусна. Ама на, бях си го записал някъде тук, в бележника. Глупости, за да си намеря бележника, ще трябва първо да си намеря дрехите. В горното джобче на сакото. Ако съм бил със сако, естествено. Глупости, кой тръгва на карнавал със сако? На карнавала всеки се преоблича, маскира се да не го познаят. И му е приятно. Да, да, приятно е, а защо — не се знае. Сигурно му доскучава на човека един ден, писва му от собствената му персона, та няма нищо против за ден-два да я смени. Обаче само наужким, само на майтап, само когато е позволено. Когато всички го правят. И стане правило. За да има някаква сигурност, гаранция някаква, че няма да се увлечеш. Ще свърши и ще се изкъпеш, и ще се облечеш, и пак ще си бъдеш същия. Какъвто си свикнал да бъдеш. Какъвто ти харесва да си. Какъвто са свикнали да те виждат... Пълна мъгла! Бива, бива човек да се отпусне, ама чак толкоз! Имаше някаква уговорка, нещо записано. Обаче какво? Нещо служебно. Или частно, интимно... Знаем ли, в главата ми само мъгла. Тежка бяла мъгла и нищо се не види. Днес би трябвало да е почивен ден, иначе нямаше толкова да пия снощи... Ами като е почивен, нека да е почивен! Пет пари не давам за уговорки, срещи и работа. Сядам да си почивам, *(сяда)* Край. Почивен ден.

ВОГИ: *(излиза на сцената с куфарче в ръка, спира се пред Гео, продължително го разглежда, той се обръща, тя го заобикаля и отново се вторачва в него)* Леле-е-е! *(плясва с ръце, после пак го поглежда, разочаровано)* Ама не, не... Въпреки че... Ама не си ти, не си... Не си. Кой си ти, всъщност?

ГЕО: Ами нали казваш — не съм аз.

ВОГИ: Не си. Въпреки че страшно приличаш. Понякога. Ето виж — тук, например. *(показва)* И тук. Оттам страхотно приличаш, направо

се бях засилила да ти искам автограф. Аз събирам автографи на знаменитости. Хоби.

ГЕО: Хоби.

ВОГИ: Хоби я. Влюбена съм до полуда в Майкъл Джексън, в Кели фемели, в Бек Стрийт Бойс, в Коут Ин Ди Ект, в Елтън Джон, в Дони и Момчил, в Боби Сабото, в Хосе Карерас, в господин Преславски, в Арнолд Шварценегер, в Умберто Еко, в Карлос Кастанеда и в духа на Джон Ленън.

ГЕО: Така. И кой е господин Преславски?

ВОГИ: Учител по рисуване. Той още не е знаменитост. Все още. Поне за останалите. Само аз съм го открила, той е мое откритие. След сто години неговите картини ще се продават за по четири милиона долара. Нищо, че сега никой не го признава. Като Ван Гог, нали? И него едно време не са го признавали. А сега картините му се продават за по четири милиона долара.

ГЕО: И си влюбена във всичките?

ВОГИ: До полуда. Защото са знаменитости. Ти, например, също приличаш страшно много на един артист. В когото също съм влюбена. Знаеш ли? Ама не си. Приличаш, обаче не си, за съжаление. А иначе — сигурно и ти обичаш да те обичат, нали? Може и аз да ти харесвам, откъде да знам, сигурно ти харесвам, че да не съм грозна? Направо съм сексапилна, нали? А от мен колко по-сексапилни има, само като си представиш — какъв крак, каква цица, аз дете съм жена — и аз се обръщам да ги погледна. И да можеш да избираш, а? Всички мечтаят за теб, сънуват те нощем, гледат те с влажни погледи и ти избираш! Обичаш ти, обичаш да те обичат, знам. Аз пък обичам да събирам автографи. Обичам да обичам. Известните, с многото пари, с многото слава, дете ми се усмихват от списанията. Артисти, певци, спортисти, попзвезди, на които светът се възхищава. И аз им се възхищавам и им искам автографи и си мечтая за тях, и ги сънувам. Обичам да ме обичат. На сън. Само ако знаеше. Само ако можеше да си представиш Майкъл, например, колко е нежен. И само аз го разбирам, само аз знам какво му е. Само аз мога да му дам това, от което има нужда. Човешка топлина. Милиони са, дете мечтаят да го докоснат, поне крайчето на дрехата му да пипнат. Обаче не го заслужават — те никога не биха го разбрали. Както аз го разбирам. Само аз... Ето това обичаме ние, хубавите момичета — силните, известните — все едно дали е Христо

Стоичков или Силвестър Сталоун. По това въздишаме, това искаме да притиснем до трепетните си гърди! Ей, хайде де, какво чакаш още. Нали обичаш да те обичат, какво се бавиш? Защо се мотаеш още, хайде!

ГЕО: Какво хайде?

ВОГИ: Как какво? Стани звезда! Нямаш представа колко е лесно — амбиция, труд, талант, малко мозък, малко шанс, малко връзки и хоп — на върха си. Направи кариера. Я чакай, чакай, стой така, *(изважда от куфарчето си перука и я слага на главата му)* Ето, така е много по-добре. Като първо трябва да отидеш на фризьор и оттам — направо в Консерваторията. Няма начин да не те приемат, няма начин да не завършиш с медал, няма начин да не направиш блестяща кариера. Няма начин да няма начин — трябва да научиш начините. Няма начин да не научиш начините. Начинът е в началото на всяко начинание. Или по-добре при артистите, а? В киното, дето са тъпкани с пари! Такатаката с автомата, превземаш вражеския танк, взривяваш хеликоптера, излизаш от огъня обгорял, опръскан с кръв, спасяваш красавицата — най-малкото Клаудиа Шифър, вдигах я на ръце и си я занасях направо в леглото. Забранен до шестнайсет години. И момичетата пицят от възторг. И като минеш така по улицата — ау, виж, погледни, моля ти се! Муш — зад кафенцето — огледалцето — малко червилце и хайде на лов за автографи. Нежно предизвикателно притворени очи, усмивчица — ела, вълчо, изяж ме... *(излизат Арон и Бени, с куфарчетата, Арон изважда от куфарчето си червена връзка, завързва я на врата на Гео)*

АРОН: За делото на социализма, за щастието на нашата родина — бъди готов!

ГЕО: Винаги готов!

АРОН: *(към Воги, която се е отдръпнала назад, извадила е бележник и записва)* Готов.

БЕНИ: *(изважда от куфарчето си сгъваем автомат, подава го на Гео)* ... и, ако потрябва, живота си, в защита на социалистическото си отечество. Заклех се.

ГЕО: Заклех се.

БЕНИ: *(към Воги)* Закле се.

БЕТИ: *(появява се, също с куфарче, изважда от него червена студентска шапка и я слага на главата на Гео)* Квадратен корен от

три цяло и четиринайсет в австралийската флора на формалдехида в си бемол мажор върху политикономическите структури на научния комунизъм. За благо на родината!

ГЕО: Обещавам!

БЕТИ: *(назад)* Благонадежден.

АРИН: *(излиза с куфарче, изважда камертон, пее)* Мии-мее-маа-моо-муу.

ГЕО: *(пее)* Мии-мее-маа-моо-муу.

БЕТИ: *(назад)* Мимемамому.

ВИГО: *(излиза с куфарче, изважда от него маска, слага я на лицето на Гео)* Да бъдеш или да не бъдеш, това е въпросът.

ГЕО: Да бъдеш или да не бъдеш, това е въпросът.

ВИГО *(назад)* Въпросът.

АРОН: Достоен син на Партията, достоен строител на най-справедливото общество на света...

БЕНИ: Мирррно. Свободно. Мирно. Остави. Свободно на ремък. За поочест.

БЕТИ: Основите на социалистическото стопанство, опрени на характерните основополагащи принципи на политическата икономия на социализма, произтичащи от законите на диалектическия материализъм...

АРИН: *(пее)* А-а-а-а о-о-о-о е-е-е-е и-и-и-и...

ВИГО: У вашия Тартюф честта се е събрала и чуйте — нашто царство на три ще разделиме — влиза Иванко...

АРОН: ... достоен наследник и продължител на традициите на борците за антиимпериалистическа солидарност, мир и дружба, достойна смяна на партия закрилница, кърмилница, майка добра, пейте в светлата родина, републико наша, привет...

АРИН: *(пее)* Ми киамано Мими-и...

БЕНИ: ... за среща на знамето равнение наля-яво, поздравлявам ви с деня на победата. Ура!

БЕТИ: ... и отговора на основния философски въпрос за познаваемостта на определящото битие върху резултативното съзнание.

АРИН: *(пее)* Прега Мария пеер меее...

ВИГО: Изправяш се. Падане от стълба. Самоубийство с нож в корема. Така. Падане на колене. Безшумно. Ангард. Магическото

„защо“. Защо съм паднал на колене? Отговор: защото обичам изкуството в себе си и мразя себе си в изкуството. Силно да любят и мразят. Ангард. През четвъртата стена, атака!

БЕНИ: Атака! Урааа! Легни. Стани. Легни. Стани. Газ. Отбой. Газ. Остави.

АРОН: Активен борец против тоталитаризма, преследван за убеждения, не поддал се на лукавата пропаганда на лявата опозиция, радетел за демокрация, активист в приватизационния процес.

БЕТИ: В атрактивността на рекламата заляга нейната агресивност, основното оръжие за спечелването на задоволяващи маркетингови критерии от дистрибуторите на борсовообвързания мениджмънт.

АРИН: *(nee)* О дааайте, дайте ми свободоууу.

БЕНИ: Стой, кой идва? Освети се. Стой, ще стрелям. За почест. Ура. Огън.

ВИГО: Анализираш и коментираш образа. Падане от стол. Внимание — влиза Меки Ножа. В Тива, в седмовратния град.

БЕТИ: Като при маркетинга на нов продукт не действа автоматично законът за търсенето и предлагането, съобразен с обединената европейска икономическа система. Акционерната моментна ситуация само теоретически не зависи от констелацията на политическото положение в младите източни демокрации, на практика, обаче...

АРОН: Достоен син на Светата православна църква и на нейния истинен Синод, активен борец срещу ереста на сектите, органично чужди със своята психоидеологическа диверсионна дейност на справедливите интереси на нашия трудов демократичен народ. Верен син и последовател на по-верния на народните интереси свят синод...

АРИН: *(nee)* Диис биийлднис ист бецаубернд шьооон.

ВИГО: Изслушване, реакция — повече зрителен контакт с партньора, вниквай в музикално-ритмичната структурна организация на стиха, ето ти публиката, на нея, на нея говори! *(Всички започват да говорят или пеят едновременно в стила на досегашните си реплики. Внезапно прекъсване. Отново започват всички едновременно, като един е по-силен от другите, след това друг и така нататък. Постепенно „хорът“ на гласовете заглъхва, всички сядат един по*

един на сцената, като спират да говорят. Пауза. Приближава се Воги с бележника, на който е записвала, подава го на Гео.)

ВОГИ: Може ли един автограф? (затъмнение, осветено остава само лицето на Гео)

ГЕО: Карнавалски работи. Веселяци! (смъква едно след друго атрибутите, с които е отрупан) Карнавалът продължава. Пускаш се нагоре по пързалката и няма спиране. Инерция! Зависи как си в борбата. Дали плуваш добре. В морето, което не е до колене. Макар че, между нас казано, най зависи от коленете... Ей, машинка ставаш, мама му стара, щрак — и механизмът те хваща да те глътне, ако не искаш да те смаже, трябва да не спираш, да не се оглеждаш. Някои го наричат успех. Обаче това не са моите дрехи. Вчера бях облечен иначе, не помня точно как, но помня, че беше иначе. Вчера все още имаше делови срещи, договорености имаше, банкови сметки, борсови операции, тичане, правене на кариера. Онова безполезно и безболезнено суетене, което наричаме живот. Карнавалът е като странична вратичка — хлътваш! Да си починеш. Да успокоиш дишането. Малко спокойствие. Малко тишина. А тишината облекчава. Нещо като... като гаров клозет. Гонене на злите духове ли? Изгаряне на зимата? На мъртвилото? Хе! Карнавал!

БЕТИ: Що за изрази! В присъствието на дама! (излиза на сцената, облечена и гримирана като гола) Не ме интересуват шибаните им карнавали! Пет пари не давам. Нито за костюмите им, нито за перуките им, мито за тъпите им маски!

ГЕО: И ти ли си... от вчера?

БЕТИ: Че откъде да съм? Всички сме от вчера. Ти какво, да не би да си от утре?

ГЕО: Защото те гледам, че...

БЕТИ: И какво гледаш?

ГЕО: Ами много си... маскирана. Костюма ти гледам.

БЕТИ: Нали? Гледай, като ти се гледа. Новите дрехи на царицата: естествена кожа, можеш да пипнеш, ако искаш. Защото не знам за вас, не ме интересувате, обаче на мене вече ми писна! Суета на суетите! Все да се преструваш, да им играеш на играчките, иначе си за никъде, аутсайдер, отхвърлен от обществото. Костюмчета, връзчици, козметика, само и само да се харесаме, нали? Глупости! Искам да бъда тази, която съм, не онази, която искате да видите. Роклички, гримчета,

боя за коси, страстни бенки — всичкото, за да се правим на някой, дето да го харесат — парфюмчета, маски — като че ли ще ни продават на пазара! Пък то си е точно така, въпросът е по-скъпо да се продадеш, нали? На улицата или в обществото — разликата е само в цената на дрънкулките, дето си ги закачаме, дано излъжем някой богат купувач. И за какво? За нищо и никакво. Защото такива ни искате, така сте си измислили игричките. Отпреди сто, хиляда години. И само чакате да се родя, учудена и наивна, за да ме бутнете в играта, нали? Все ви е едно искам ли да играя или не. Защото нямам друг изход ли? Защото трябва да се хвана в паяжината — произвеждате си хора, за да си ги ядете, нали? Защото се храните с хора. Само че не давам пет пари за целия ви пазар. Какво й трябва на стоката, за да се продаде добре? Реклама, тоест опаковка. Лъскава, шарена, да хваща окото. Тук едно боди — един номер по-малко — да прикрие тлъстините — с ластична горница — да държи циците изправени — ако няма достатъчно, шибаш силикон, линия, спирала, червило, глицеринови очи. Отгоре — френска мода — последният стон — да дава достатъчно информация за депилираните крака, но да оставя и скритичко — жената трябва да бъде загадка — мъжът обича да играе откривател. Не, не, не! Обици, пръстенчета, колиенца — отново са на мода — по-лъскави или по-строги, зависи от вкусовете на съответния пазар. Не и аз. Нито съм го създавала аз този свят, нито аз съм го организираща. Нито пък съм го избирала някога!

ГЕО: И какво правиш?

БЕТИ: Не виждаш ли? Съм! Самата себе си. Собствената си същност — без опаковки. С индивидуалност и мозък. И със свят, в какъвто да съществувам истински, мой свят. Създаден, организиран и избран от мен.

ГЕО: И какво го правиш?

БЕТИ: Ами обитавам го. Така, както ми харесва. Ти знаеш ли какво означава обитаване?

ГЕО: Обитаеми светове?

БЕТИ: Точно така, обитаеми светове. Например, синия свят. Можеш ли да си представиш такова нещо, я да ти видя въображението!

ГЕО: Ама разбира се — синьо.

БЕТИ: Нали? Морско синьо, небесно синьо, синьо в очите, синьо в косите — все отзвучи, ехо от онази музика на синия свят, чуваш ли я?

ГЕО: Чувам я, как да не я чувам, пълни са ми ушите с подобни шлагерни моренца, небенца, очички, косички... Всичко хубаво на тоя свят е синьо. Дрън-дрън. Понасъберем вехтории от буницето на нормално съществуващия свят, все синички, натрупаме ги една върху друга и ето ти син свят и чудо!

БЕТИ: Нищо не виждаш ти, нищо не чуваш. Не това море, не тези очи! Можеш ли да мислиш извън географията и анатомията?

ГЕО: Е, можем да насилваме думите да значат каквото си искаме, къде отива обаче комуникацията, как ще се разбираме?

БЕТИ: Че комуникацията да не е замерване с думи!?

АРОН: *(като море)* Тук, тук, тук, няма, няма, думи. Тук, в синия свят, няма думи, тук думи няма, думи, думи, тук, няма в синия свят, няма, няма, думи...

ГЕО: А така. И какво има?

АРИН: *(като река)* Вода.

ГЕО: Вода не е ли дума?

БЕТИ: А няма е дума?

ВОГИ: *(като синя светлина)* Дълбоко в синия свят, дълбоко в синия свят, дълбоко, дълбоко, дълбоко в синия, синия свят, дълбоко...

АРОН: Думи, дум, ум, м...

АРИН: Бълбукам, бълбукам, бълбукам...

ВОГИ: Дълбоко, дълбоко, дълбоко...

АРОН: Дум, думи, думи, дум, думи, думи... *(започват ритмично едновременно да говорят, увличат Гео, завъртат го)*

ГЕО: Ей, ще ми се завие свят.

БЕТИ: Синият свят.

БЕНИ: *(със синя мантия, като небе)* Пий полет, пий полет, пий по-по-полет, пий полет!

БЕТИ: Отвлечен от вятъра, синия вятър.

ВИГО: *(като вятър)* фу-у-у, Фу-у-у!

АРОН: *(извисява глас в общия хор)* ... дум, думи, думи...

ГЕО: Ей, чакайте, спрете, съвсем ми се зави свят!

ОСТАНАЛИТЕ: *(„разливат“ се на всички страни по сцената, „изтичат“ от нея)* С-с-с-синият свят!

БЕТИ: Видя ли?

ГЕО: Видях. Свят да ти се завие.

БЕТИ: Всичките са завити. Световете. Червеният, например, червеният...

БЕНИ: (*хвърлил е синята мантия, останал е в огненочервен костюм*) Да осветявам пътя ти, да давам топлина...

БЕТИ: Виждаш ли го този, а?

БЕНИ: Да те изгарям с устни и с длани...

БЕТИ: Какво ще кажеш?

БЕНИ: Любов, пожар от светове, душите ни увлякла страст в безмълвието ни зове...

БЕТИ: Видя ли?

БЕНИ: Във вечността!

ГЕО: Любовта не е вечна.

БЕТИ: Не е в твоя свят. Според обстоятелствата и цената, нали? Това е твоят свят.

ГЕО: Това е реалният свят, този, дето ни е даден. На всички. Нормалния.

БЕТИ: Ти го наричаш нормален? Вземи си го, като ти харесва толкова.

БЕНИ: На утрото неистово вулканът...

ГЕО: Но това е бягство от действителността.

БЕНИ: И виното на залеза във устните...

ВИГО: (*в зелено*) Очаквам ви в тревата. На млади ветрове следите, с прохладата на сянката зелена, дъхът на стъпките ви пъргаво ще пъхнат във зелените си пазви...

ГЕО: Вятър вече имахме.

БЕТИ: Това е младият вятър, глупчо, това е зеленият вятър, тук, само в зеления свят, как е възможно нищо да не разбираш!

ГЕО: Как да не разбирам. Много добре разбирам. Бягство от действителността, нали ти казах! (*Виго и Бени изчезват, осветлението на сцената се нормализира*) Въздушни кули! Измислени светове! По-меко казано — опоетизиране на въображението.

БЕТИ: Я стига, стига, само това липсва сега, да ми направиш синтактичен разбор. Психолог! Да ме облечеш от главата до петите с готови фразички, за да ти харесам! „Бягство от действителността“!? Я ми кажи тогава, господин професоре, що е действителност?

ГЕО: Реалното съотношение на реално съществуващи неща, които можем да видим, чуем, пипнем, помиришем и вкусим, или в съществуването на които сме убедени от доказателства. Политически, икономически, обществени отношения, институциите, конвенциите и така нататък, редът, моралът и така нататък...

БЕТИ: Все работи нататък, значи.

ГЕО: Моля?

БЕТИ: Ами нали казваш „така нататък“. Само дето не казваш накъде.

ГЕО: Накъде, накъде... В посока законите, обществените отношения, морала...

БЕТИ: Защото срамните помисли се обуздават със заповеди отвън, нали? Наричате го морал! А колко много скрито, стаено, спестено, неизречено, неизживяно, неродено, несподделено, ненаправено. И защо? Обществото не дава, обществото не обича да излагаме на показ мръсното му бельо. Ето, всички шпионки са вече заети, ако мине момичето за ръка с момчето и започва шушукане, коридорите пламват, но на нас не ни пука, не, ние сме балами, под дъжда се целуваме, на прозорците плезим се... Ей ти, я ми кажи, целувал ли си се някога под дъжда?

ГЕО: Ами да, мисля, че да, имаше нещо такова, преди... преди доста време, сега не мога точно да си спомня. Защо?

БЕТИ: Значи не си. Такова се помни! Цял живот! *(привлича го към себе си, целува го, към звуковата кабина)* Дъжд! *(шум от дъжд, в дъното Бени, Виго и Арин разиграват малка пантомима на тема целуване в дъжда)*

ГЕО: *(отдръпва се)*. Сега си спомних. *(Бени, Виго и Арин изчезват, дъждът спира, осветлението се нормализира)*.

БЕТИ: Видя ли! Е, когато плюеш на сериозните черни чадъри, когато се оставиш — пронизван от капките, удавен в очите, изгарян от устните... Нямах ли чувството, че си истински? Че си действителен.

ГЕО: Обаче ако винаги си различен, те връзва собственият ти стремеж към свобода — вече нямаш право да правиш като тях, дори да ти се иска.

БЕТИ: Да правиш имаш винаги право. Това е правилно. Да бъдеш действителен значи да действаш, да си действащо лице... Ако се вгледаш внимателно в пламъка на свещта, там, в дъното ще видиш

едно голо момиче. Кое то танцува. Тази вечна пленница на пламъка е най-свободното нещо на света. Трябваше ли да се спусне по лъча, трябваше ли да напусне пламъка? Разбираш ли, неговата голота го подвежда. А светът го духва небрежно, да, без да го забележи. Умира голата танцьорка на площада, над мокрите ѝ колене смутено пада дъждът добър, угася я, и гали я, и носи ѝ пощада. Това е всичко. (пауза) И ставаш пленница. На копнежа за свобода. Ами ако това е единствената възможна свобода? (излиза)

ГЕО: Ами да, строгите правила, които денонощно трябва да спазваш, за да бъдеш свободен.

ВОГИ: (излиза, облечена като за дискотека) Кой, ти ли си свободния? Ха-ха-ха! Я ела с мен, да ти дам аз една свобода, каквато не си и сънувал.

ГЕО: Пак ли ще ми искаш автографи?

ВОГИ: Автографи? Аз? Глупости! Аз съм си сама автор, сама съм си и граф — е-е, графиня, ако щеш. (нагоре) Чуваш ли, сама съм си автор! (на Гео) Защото — как да ти обясня... Абе мой си е животът, ще си го правя каквото си искам. И тебе те съветвам. Че животът е кратък — утре, вдругиден ще опънеш бричовите и адио аморе, край, каквото беше — беше, финита ла комедиа. „Ама аз още не съм...“ — Да си. Точка тринайста. Е-ей, сега живеем, чуваш ли? Сега! Утре може да сме умрели. Затова трябва този живот... (прави движения, като че ли сграбчва) Жадно, без да ни е жал, сега ни е паднало.

ГЕО: И как го правиш тоя номер?

ВОГИ: Ха познай! Освобождавам се. От всичко и от всички. Политика — изкуфели корумпирани импотенти, мислят само как да те изцицат — майната им. Образование — стига ми, колкото го имам, другото е натегация — как да направиш повече пари. Пари — не ме интересуват, колкото повече имаш, толкова повече искаш. Религии, общества — да вървят по дяволите, да си я играят сами тази игра, дето са я измислили само за да могат да те прецакат. Идеали — ха-ха-ха! Или се научаваш на тарикатлъци, да станеш и ти свиня като тях, или губиш. По-силният изяжда по-слабия! Да си се ядат, аз нямам апетит.

ГЕО: Ясно, освобождаваш се.

ВОГИ: Освобождавам се я, пращам ги всичките по дяволите. И не ми се смей, нямаш полза. Виж сега, трикът е да не им ходиш по гайдата, разбираш ли?

ГЕО: Как да не разбирам. Почвата да се повтаряте.

ВОГИ: Баба ти се повтаря, слушай като ти говорят. Ето тука си на вярното място, тука е истината, тука е екстазът на живота, тука си ти, и си само ти, и си цял, и живееш, разбираш ли — жи-ве-еш! Далеч от маскарада, тук си... *(думите ѝ потъват в оглушителна рокмузика, излиза Виго с касетофон на рамо, поздравява Воги, която продължава да говори, започват да танцуват, песента свършва, в тишината чуваме продължението на това, което Воги говори)* ... което излиза от нас, над нас и ни издига на крилете си и ни слива със същността ни тук, в сърцевината на екстаза, страхотно е, страхотно е, страхотно е, кажи не е ли страхотно, огромно, заливащо, истинско, в сърцевината... *(нова вълна музика заглушава гласа ѝ, но тя продължава да говори, нов танц, след който следва нова пауза)* ... в сърцевината.

ГЕО: От една игра — на друга. Тук не те ли водят за носа? Други. И пак се пълнят с пари за твоя сметка. *(дискотечният шум, който сме слушали през паузите в музиката рязко спира, тишина)*

ВИГО: И откъде го изрови тоя?

ВОГИ: Прибрах го от улицата. Един бездомен такъв. Стана ми жал за него. Защото имам добро сърце.

ВИГО: Човек от сърцето си пати.

ВОГИ: Ама не е лош човекът. Само дето е задръстен, трябва му патерици, много са го възпитавали и образovali, съвсем са го отучили да ходи, не знае колко е хубаво, понятие си няма. Виж, моля ти се, имаш още едничко, а? На моя сметка.

ВИГО: На твоя сметка.

ВОГИ: О кей! Ей сега ще те освободим, нямаш представа колко е лесно, само отваряш уста! *(отваря устата му, пъха вътре хапчето, което ѝ подава Виго, затваря устата му и го целува продължително)*

ГЕО: Е-е-ей, ще ме удушиш.

ВИГО: Защото трябва да се разтопи.

ВОГИ: В началото се появява слаба нервност, треперене на ръцете, обаче после треперенето преминава в тъмносино спокойствие.

ГЕО: Хайде пак цветове.

ВИГО: И пълен непукизъм.

ВОГИ: Желание за полет се появява.

ВИГО: Да бе, усещане.

ВОГИ: И усещане. За освобождение.

ГЕО: Значи ще се освобождавам.

ВИГО: Страхотно. Като акумулатор.

ВОГИ: Като късо съединение.

ВИГО: Прас! И се изпразваш.

ВОГИ: Съвършено се изпразваш.

ВИГО: Кух ставаш. Като балон.

ВОГИ: Лек ставаш. Като балон.

ВИГО: Светът изчезва.

ВОГИ: Няма свят.

ВИГО: Няма свят.

ВОГИ: И се издигаш...

ВИГО: Да бе, летиш!

ВОГИ: Гълтай!

ВИГО: Гълтай и не питай!

ГЕО: Такова още не бях опитвал. *(остава сам на сцената)* Да, да, вярно че започва с треперене — ей го на, треперя целия, тресе ме, чак ме избива на смях как се треса и не мога да се спра. Може да е най-обикновена треска. Или просто ми е студено... Снощи съм заспал на дивана в хола... Скарахме се нещо май пак с жената. И се събуждам след полунощ... Стаята беше пълна с хора... *(на сцената са излезли останалите участници в спектакъла, облечени в бяло, бавно и ритмично се разхождат с абитуриентска тържественост, при среща си кимат, усмихват се, разменят нечутото по една дулю, постепенно шепотът придобива характера на ритмична рецитация (например:*

*Хей, хей, хей,
бра-на дра-на та-на хей,
дра-на хей, бра-на хей,
та-на хей драпата-на хей),*

която служи за звуков фон на последвалата сцена. На тона на тази монотонност Гео се надига и учудено оглежда присъстващите, които не го забелязват, увлечени в движението си) И не зная събудил ли съм се, или не... Най-страшното е да сънуваш, че си се събудил,

където си заспал. Всичко е като същото, само че на сън. И колкото по същото е, толкова повече те обзема студен безмълвен ужас... Знаеш, че има нещо, но не го виждаш, усещаш, че нещо неизбежно, неумолимо дебне. И ще се случи... Ако не успееш да се събудиш. Ще се появи. Нещо страшно... Сега поне стаята е пълна. *(Вoги забелязва Гео, обръща се пластично към него, бавно и усмихнато му подава бялата камелия, която е държала до гърдите си)*

ВОГИ: Готов ли си?

ВИГО: Разбира се. Щом ни кани.

ВЕТИ: Поискай светлата присъственост на дните да ни повика в своето кълбо...

БЕНИ: Забележителното е, че можем да използваме писъка на гларуса като средство за придвижване, когато ни прониже категоричното му тяло...

ВОГИ: *(слага цветето, което Гео не е поел, на гърдите му)* Така е по-добре, нали? Малко по-нагоре?

БЕНИ: Достатъчно е да се изпълнем и да се оставим да ни погълне, да ни издигне до куполния покрив на небето, да ни разпръсне долу на хиляди частици върху улиците, върху сънните павета на утрото.

БЕТИ: Грабни ме от копнежа на тревите, потоците наричайки любов. *(малка пауза, в която не престава да звучи ритмичния шепот)*

ВОГИ: Сега и тук.

АРОН: Протягат се да ме прегърнат в тайната.

ВИГО: Нямаме време.

АРОН: Короните на корените.

ВОГИ: Времето го няма. Няма го.

ВИГО: Часовникът е спрял. Отдавна.

ВОГИ: Ето границата. Минавай!

ВИГО: В свободата!

ВОГИ: Дай, дай ръката си... устните... искам да докосна устните ти... още малко...

ВИГО: В свободата! *(ритмичният шепот рязко секва, всички, освен спрялата, вгледана в Гео Арин, изчезват, Арин смъква бялата си рокля с едно движение, останала по нощница се приближава до Гео и казва обикновено, с гласа на жена му)*

АРИН: Ела... ела отгатык — не мога да заспя, страх ме е. Имам чувството, че спалнята е пълна с духове... *(излиза)*

ГЕО: Да, да, разбира се, разбира се... *(вдига от земята падналата камелия, замислено я гледа, затъмнение; от дъното на сцената излиза Арон, облечен строго официално, с папка в ръце)*

АРОН: *(наляво и надясно)* Да, да, разбира се. Несъмнено. На всяка цена. Според закона. Всичко ли взехте предвид? И зелената папка? Смекчаващи вината обстоятелства? Ще го прибавим към дело. Естествено, имаме го под внимание. Да, да, ако те съблазнява и така нататък. Погледнеш. По закона. И осемнайсета алинея. По трета не е извършено нарушение. Втора, дванайсета и осемнайсета — бе и це. *(на Гео)* Станете.

ГЕО: Прав съм.

АРОН: Още по-добре. Запознати сте с обвинителния акт.

ГЕО: Нямам понятие.

АРОН: Още по-добре. *(подава му листи)* Четете. Сто и осемдесет страници — без заглавните. Навлизане в гранична зона. Своеволни незаконосъобразни действия. Опит за нарушение неприкосновеността на вътрешните граници. Докосване...

ГЕО: Какво докосване?

АРОН: Изкусително поведение. Нахлуване в добре уредена чужда територия с цел — внасяне на безредие и вандализъм.

ГЕО: *(разглежда листите)* Ама това са пълни глупости. Че аз изобщо не познавам... Каква е тази Амалия, не познавам никаква Амалия.

АРОН: Достатъчно е тя да ви познава. По закона за свидетелските показания.

ГЕО: Отричам. Отричам всичко. Остава да има претенции за...

АРОН: Има.

ГЕО: И за колко деца?

АРОН: Четете.

ГЕО: Ама вие сте се побъркали. Та аз през живота си не съм я докосвал.

АРОН: Напредваме. Преди малко отричахте да я познавате.

ГЕО: И още отричам. Не мога да докосвам някого, когото не познавам.

АРОН: Така ли?

ГЕО: Е, в определени случаи е възможно, разбира се, не се опитвайте да ме объркате. Вие какво, съдия ли сте?... Аха, разбирам, разбирам... още ми е замаяна главата. За момент взех всичко за истина, забравих, че съм на карнавал. То си е така, увлечеш се и вземеш, та забравиш. Че всичко е наужким. Сметнеш го насериозно, улисаш се в него и почнеш даже да го преживяваш. Оттам идват психичните заболявания, нали? От липсата на чувство за хумор. Вързах се — ха-ха-ха, какво ли си казвате — няма чувство за хумор, на карнавала даже не разбира от майтап. Че то си е от ясно по-ясно! *(чете)* „Потенциални деца, внуци... евентуално резултирано потомство!“ Евентуално! Ха-ха-ха! Обаче продължавам да отричам.

АРОН: Разбира се, разбира се. Свидетелите! *(влизат Арин и Воги, облечени като мажоретки, водят със себе си Бети, увита в бял воал — като статуя)* Положете клетва. *(„полагането на клетва“ на Арин и Воги напомня подскочанията на момичетата, окуражаващи бейзболен отбор по време на мач, докато Бети бавно пристъпва напред и сяда в позата на египетска статуетка, със забуленото си лице към публиката)*

ГЕО: Това са значи свидетелите?

АРОН: *(посочва Бети)* Главният свидетел. Амалия. Официален съдебен псевдоним, запазващ — респективно правилата — неговата анонимност.

ГЕО: Все едно, тази не я познавам. Определено.

АРОН: *(на Бети)* Правата и задълженията на главен свидетел по делото са ви известни? *(Бети кима)*

ГЕО: Интересно какво ще ни каже.

АРОН: Главният свидетел по делото е длъжен да мълчи.

ГЕО: Ама че глупости — да мълчи!

АРИН: Мълчанието е злато.

ВОГИ: Когато фактите говорят и свидетелите мълчат.

АРИН: Най-страшно е мълчаливото обвинение.

ГЕО: Затова пък тези двете тука явно смятат да говорят.

АРОН: Да мълчи красноречиво. *(Бети кима)*

ГЕО: И да мълчи, и да говори — все тая. Казвам ви, не съм я виждал. Нито я познавам, нито съм я докосвал. Честна дума!

АРИН: Не отричай. Ти я разтърсваше, издигаше я до границите на възможностите, разтегляше световите!

ВОГИ: Грубо връхлиташе в неприкосновеността на старателно подредения дом, брутално чупеше мебелите, изхвърляше скъпите сервиси през прозорците, разбиваше врати, местеше стени. А сетне се облягаше на някоя стърчаща колона в позата на римски император, примижаваше с очи и казваше с наслада: ето така, сега е добре.

АРОН: Въпрос: Вярвали ли сте наистина, че в хаоса на случайното втурване ще намерите повече хармония, отколкото в разумно и правилно подреденото, или целенасочено и обмислено създавахте хаоса на безумието според принципа: обърквай и притежавай?

ГЕО: Хаоса, хаоса... Хаосът не е толкова лошо нещо. От него е възникнал света.

АРОН: Много добре. И Вие бяхте Бог. И запалихте лампата. *(на Бени, който се е появил с голяма папка и записва)* Запишете това.

ВОГИ: В отломките! Вземи арфата и възпей оня гибелен гняв и страстта към разрушение. Идеен проект за текста на възпяването: О, о, о! Всичко е вече сътворено. Като отнемаме от камъка, придаваме му смисъл! Къртим материята — духа освобождаваме *(отива с Арин до Бети, двете „извайват“ тялото ѝ като скулптура, а после се опират живописно на него)* Разрушаване е името на всяко творческо съзидание. Хайде, пей!

АРИН: Нали си певец? Или не си?

ВОГИ: Не си се разпял, не ти е настроена арфата, липсва ти подходяща акустика, нали?

АРИН: Причини, причини, причини!

АРОН: Запишете това.

АРИН: А дрезгавият глас...

ВОГИ: А струните фалшиви...

ДВЕТЕ: ... а лошата акустика нима не са прекрасното, спонтанното, по-вярното от всяка подреденост?

АРОН: В пълно съответствие с декларираната от вас тук теория за превъзходството на хаоса. Запишете това.

ГЕО: Какво? Каква теория съм декларирал?

АРОН: Отрича. Запишете това.

АРИН И ВОГИ: Ауу, отрича! Ние всички чухме.

АРОН: Заплита се в собствените си лъжи.

АРИН И ВОГИ: *(отново като на бейзболен мач, скандират)* Ето — със лъжата тази той вината си доказа! Уаууу!

АРОН: Престъпление от етико-морален характер, съдържащо нарушаване недосегаемостта на свободната личност и неприкосновеността на нейните граници. Довело до нахлуване на независими тела и явления и патологизиране на предполагаемото преди състояние на сигурност, спокойствие и рай. Записахте ли — рай. Отвореността за теченията разрушава основно и, в съчетание с обработването на земята с пот на чело, създава предпоставка за простудни и прочие заболявания. Запишете — и прочие. Предвид необратимостта на процесите, предизвикани от деянието и практическата невъзвратимост на породените от тях щети, моля уважаемите господа съдебни заседатели да приложат закона в цялата му строгост, налагайки най-тежкото наказание...

ГЕО: А пък аз си мислех, че разиграваме дело за издръжка!

АРОН: Най-тежкото наказание в цялата му суровост. Смърт.

АРИН И ВОГИ: Смърт.

ВЕНИ: Точка?

АРОН: Точка. *(затъмнение, Гео сам с Бети, доближава се до нея, открива лицето ѝ)*

ГЕО: А може и да те познавам отнякъде, знам ли. Отпреди. Някъде съм те виждал. По-млада. И аз трябва да съм бил по-млад. Само че не мога да си спомня къде. Днес съм много объркан. От целия този карнавал. И не мога да си спомня даже с какво бях облечен вчера. Търся си дрехите а не зная какво търся. Но ето че младостта ми изплува, ясна, подробна — чак релефна пред очите ми. Обаче не — там тебе те няма.

БЕТИ: Трябва да умееш да си спомняш.

ГЕО: Но какво?

БЕТИ: Че си спомняш, разбира се. Че си спомняш.

ГЕО: Безнадежден случай! Паметта ми изключва. Били сме по едно и също време млади. Заедно.

БЕТИ: Човек не може да бъде заедно млад. Човек е млад или стар сам за себе си, това не се споделя.

ГЕО: А кое се споделя?

БЕТИ: Самотата.

ГЕО: Споделената самота самота ли е?

БЕТИ: Разбира се, колкото по-споделена е, колкото повече я споделят, толкова е по-голяма. Тя е хоросанът. Единствената връзка между хората. Съединява ги като ги разделя. Здраво.

ГЕО: И значи няма начин да те познавам. И съм невинен.

БЕТИ: Напротив. Докосна ме, разтърси ме, издигна ме до границите на световете, дръзко нахлу в грижливо подредения ми дом и...

ГЕО: Да, да, трошах порцелан, хвърлях столове през прозорците и прочие. Това вече го чух — на вашия процес. Само дете не разбрах за какво става дума, убий ме — нямам понятие.

БЕТИ: Изкуството на забравянето е илюзия. Измислили сме си го и непрекъснато се убеждаваме един друг че съществува. Даже се правим, че си вярваме.

ГЕО: Предавам се. Къде? Кога?

БЕТИ: Има ли значение. Да речем в София. На аерогарата, примерно, през май, двайсет и четвърти, 1984 година. В 13 часа, 47 минути и 26 секунди.

ГЕО: Чакай, чакай, двайсет и четвърти... Празникът на Кирил и Методий. Бил съм студент... Имаше манифестация... Ами да, точно така, щеше да идва моя приятелка. Със самолета... Да не искаш да кажеш, че...

БЕТИ: После?

ГЕО: Имаше закъснение... Половин час или нещо такова.

БЕТИ: После?

ГЕО: Ами после си пристигна и отидохме...

БЕТИ: А преди това?

ГЕО: Преди ли? Купих цветя, или... не, цветята вече ги бях купил, преди кое това, кога преди...

БЕТИ: В 13.47. Влезе, спря, огледа се, *(изправя се, илюстрира с движение онова, което разказва, разбулвайки воалите от себе си)* направи осем крачки към бюфета, погледна разсеяно горния рафт със закуските, сетне се извърна да погледнеш светлинното табло, после погледна часовника си, ето така отгърна ръкава на самото си, за да го погледнеш — тъмносин циферблат, „Маяк“, сви устни — ето така. Беше с кафяво, излъскано по ръкавите сако, по-тъмен, неумело изгладен панталон, с бежова риза, на която долното копче смешно висеше над колана, малко старомодна сива вратовръзка — леко

изкривена наляво. На главата си носеше червената студентска шапка, не беше сресан. Обувките...

ГЕО: Да, да, от главата до петите — като на фотография. Сега остава да познаеш какво имах във вътрешния джоб на самото и...

БЕТИ: Аз не познавам. Цитирам както помня. Без подробности.

ГЕО: А, има и подробности?

БЕТИ: Има. После отново се огледа — ето така, направи седем крачки до втората редица столове и седна на крайния, за да завържеш дясната си обувка, ето така се опря с ръце за облегалката, първо с дясната, после с лявата, стисна по-здраво, отколкото беше необходимо — раздразнение от закъснението на самолета — отпусна се на стола, наведе се и припряно завърза връзката, почти смачка цветята, които беше пуснал в скута си — три сини перуники, цветиво неподходящи на кафявото сако. След това изправи глава, за да станеш отново. *(пауза)*

ГЕО: И?

БЕТИ: И тогава очите ти срещнаха моите. До този момент не ме беше забелязал. Аз седях на стола — точно срещу теб — и чаках самолета за Бургас. Ти ме погледна и аз пропаднах цялата в очите ти, като в кладенец. Или в небе. Или в отражение на небе в кладенец.

ГЕО: Сигурно. Но как е възможно да не си спомням?

БЕТИ: *(забулва се отново във воалите си и сяда на предишното си място, в дъното излизат Воги и Виго и пластично илюстрират думите ѝ)* Пресичането на лъчите разбужда дремещите. Интерференция или резонанс. И тяхното ликуване разкъсва залата. Безмълвният разговор издига своята пътека. И те тръгват... Но това ще си спомниш още по-трудно. Защото е по-навътре.

ГЕО: Искаш да кажеш, че тогава, там, между нас, в мига, в който съм те погледнал, нещо е трепнало. Нещо в душата ти. Като любов от пръв поглед.

БЕТИ: Глупости! Кой ти говори за любов, това е нещо съвсем различно. Става въпрос за поглед.

ГЕО: Не повече от миг.

БЕТИ: Където са дремещите мигът продължава вечно.

ГЕО: В преносен смисъл...

БЕТИ: Абсолютно буквално. Ти забелязваш все още само линейното измерение на мига. По хоризонтала. Там той е нищо. А

неговата височина? А неговата дълбочина? Истинската му стойност е по вертикала на времето...

ГЕО: И всичкото това между нас... между нашите... как беше, дремещи... всичко това наистина ли се случи, обективно? Или само във въображението ти?

БЕТИ: Какво общо има това с моето въображение, то даже не успя да го регистрира, освен като моментно непонятно объркване, необяснимо безпокойство — в общи линии описано в обвинителния акт, не ми се вярва да съм го осъзнала или усетила по какъвто и да е начин. Едното въздейства на другото. Без да зависи от нас. И от нищо. Да го наречем индукция. *(Виго и Воги завършват сцената си, като излизат ритуално тържествени, хванати за ръце)*

ГЕО: Къде отидоха?

БЕТИ: Има ли значение? Не е наша работа.

ГЕО: Не е?

БЕТИ: Не е.

ГЕО: Ами после? Какво стана после?

БЕТИ: Кога после?

ГЕО: Ами там — на аерогарата.

БЕТИ: Че ти не знаеш ли? Ти не ме видя или, както се казва, не ти направих особено впечатление. Изправи се и излезе бързо. Осем крачки.

ГЕО: Ето какво било, значи, докосване. И затова те осъждат на смърт.

БЕТИ: Да, да, непрекъснато го правят. Така и трябва.

ГЕО: Поредицата от малки умирения, наречена живот. Но те, те останаха, нали?

БЕТИ: Нямам понятие, никога няма да разберем, там не можем да ги последваме. И няма значение. Сега вече присъдата е приведена в изпълнение и мога да си тръгна.

ГЕО: Не си тръгвай.

БЕТИ: Че аз толкова отдавна съм си тръгнала.

ГЕО: Остани.

БЕТИ: *(с променен глас)* Ама не мога... обявяват... трябва да се подготвим за регистрация. На билетите и багажа. Мама ме е хванала за ръка...

ГЕО: Майка ти? Чакай, ти... На колко години си?

БЕТИ: Ох, не помня, има ли значение. На четиринайсет. Или на дванайсет, откъде мога да знам...

ГЕО: Чакай, сега си спомних аз. Зелена лятна рокля...

БЕТИ: Остави.

ГЕО: Да, зелена. От косата ти стърчи смешно една фиба, в ръцете ти — голям пакет...

БЕТИ: Ама какво общо имам аз с всичко това? Нали ти казах, важното е, че сега съм свободна. И мога да си отида. *(излиза)*

ГЕО: Такава била, значи, работата. Един поглед. Даже и поглед не, случайно пресичане, не съм успял да забележа... Който погледне жена, за да я притежава... Ама не, какво притежаване, каква жена. Онези, другите, дето са се срещнали, те са били от други времена. От различни времена. Погледи, срещи, времена, светове — в черупката на мига. И те осъждат на смърт. Обърнеш се да погледнеш назад. Осъден. Опитах се да си спомниш... Така обърнат, назад, към мъглата... Осъден.

АРОН: *(идва от дъното на сцената, тихо)* И понеже му казвах, непрекъснато съм му казвал, през цялото време, само че какъв смисъл има да съм му казвал всичко това, през цялото време, винаги и отново, когато той не взе от дума, той никога не взема от дума, не е вземал от дума през целия си живот, достатъчно е само да го погледнеш, и ти става ясно.

БЕНИ: *(от другата страна, започва да говори малко след като е започнал Арон и говори едновременно с него)* И понеже му казвах, често му казвах, непрекъснато съм му казвал, през цялото време, само че какъв смисъл има да съм му казвал всичко това, през цялото време, винаги и отново, когато той не взе от дума, той никога не взема от дума, не е вземал от дума през целия си живот, достатъчно е само да го погледнеш и ти става ясно.

ВИГО: *(появява се от друг ъгъл, първата дума произнася едновременно с последната на Арон)* Ясно ти става, ако само го погледнеш, достатъчно, през целия си живот не е вземал от дума той, не взе от дума, когато винаги и отново, през цялото време всичко това съм му казвал, какъв смисъл има през цялото време да съм му го казвал, непрекъснато, често и понеже да му казвам.

ВОГИ: *(появява се)* Ама какво му е, вързан ли е?

АРИН: *(появява се)* Съвършено абсолютно вързан.

БЕТИ: *(появява се)* Вързаяк!

ВОГИ: Изглежда окован.

АРИН: Във вериги.

БЕТИ: Окован във вериги.

ВОГИ: Здрави вериги.

АРИН: Абсолютно окован в съвършено здрави вериги.

АРОН: Казвах му.

БЕНИ: Винаги съм му казвал.

ВИГО: Но не взема от дума.

ВСИЧКИ КАРНАВАЛИСТИ: Защото... *(вдигат пръст към устните си, пауза)*

БЕТИ: Защото веднъж обърнеш ли се...

АРИН: Това е то, така обърнеш ли се веднъж...

ВОГИ: И оставаш. Да се вираш. Съвършено взрян.

АРИН: Абсолютно окован. Във вирането.

ВОГИ: Във вирането.

БЕТИ: Назад, в мъглата.

ВОГИ: Абсолютно окован.

БЕТИ: И в какво се вираш?

ВОГИ: В онова, дето го няма.

АРИН: И го е нямало.

БЕТИ: Абсолютно положително го е нямало. Щом е там, в мъглата.

АРИН, БЕТИ, ВОГИ: *(неят)* И се обръщаш, и ставаш на сол, и ти излиза солено! Здравно захлопва те строг протокол на неизбежната сцена.

ВСИЧКИ: Припев: *(неят)* Само с гняв, само с гняв се обръщай назад, за да бъдеш рахат в този свят! *(завъртат Гео с лице към публиката)*

ГЕО: Този път съвсем се увлякох, ама че ме вързахте. Карнавално общество! Карнавалът продължава... Ама и аз съм един, вързах се на сериозно. Изглежда съм си загубил чувството за хумор. Като нищо съм го забравил в някое джобче на сакото, само че къде ми беше сакото... Ха-ха-ха, добре, добре. Значи да не гледаме назад, тъй ли? Назад — няма да гледаме.

АРИН: В никакъв случай.

БЕНИ: Бият през пръстите.

ГЕО: Ама напред ми е още по-мътно. Като ми го няма бележника.

АРИН: Ауу, напред!

БЕТИ: В никакъв случай!

ВОГИ: Там е свършено мътно!

ГЕО: И тогава накъде? *(пауза)*

ВИТО: Ти не разбра ли досега?

БЕНИ: Не се ли досети?

АРИН, БЕТИ, ВОГИ: *(шепнешком подсказват)* Нагоре.

ГЕО: Накъде, накъде?

АРИН: Нагоре! *(изважда кърпа, завързва очите на Гео)*

ГЕО: Това ли е нагорето?

АРИН: Това е нашето нагоре. А то е най-правилното.

БЕТИ: И нашето нагоре. А то е най-правилното.

ВОГИ: И нашето нагоре. А то е единственото най-правилно.

АРИН: И нашето, разбира се. Единствено най-правилното.

БЕТИ: Единствено най-правилното.

ВОГИ: Единствено най-правилното. *(трите започват шепнешком да повтарят тази реплика една след друга — като звуков фон, на който звучат гласовете на мъжете)*

АРОН: И ще разсече кръговрата.

БЕНИ: Аз съм Прозорецът. И Вратата. И Стаята. И който не е в моето присъствие, отсъства.

ВИГО: Единствено Спасението е, което ще ни спаси. Единственото Учение на Спасението е Спасителното Учение.

АРОН: Може ли всеки да бъде пророк и да знае, без да чете? Но всеки знае да чете. И е написано. Директно. Под диктовката на Ангела.

БЕНИ: С божествения пръст на камъка. Статичен символ на динамиката на вечната присъственост.

ВИГО: Ето така — бавно движение с лявата ръка, съвсем бавно, поемаш въздух — бавно — и извикваш силно във вътрешния си глас. Викаш навътре, силно и дълбоко, докато поемаш въздуха.

АРОН: И е достатъчно само да я прочетеш.

БЕНИ: Енергиите се натрупват, събират се над нас като усукано въже, кръжат, увеличават плътността си на тежък буреносен облак; простри ръка от същността си, светкавицата приеми, на тъмната изпълненост загадъчната сила към чудото вратата ще открехне...

ВИГО: Оммм!

АРОН: И ще протегне ръката си, за да те избави, ако четеш и правиш, и ако събираш според прочетеното и правиш според събраното и в събранието умножаваш и пазиш прочетеното...

БЕНИ: В сърцевината на самата си вътрешна същност по стръмния път се изкачвай... По звука на струната, по доминантата на високата форманта. Обертоните стъпала нагоре, все към абсолюта, нагоре. Към долния свят.

ВИГО: Абсолютният покой. Идеалната привидна смърт на плътта и издигането на духа ни нагоре към основите на вселената — съсредоточаваме мисълта си върху слънчевия сплит. Като тревата, благословена с хоризонталната изпълненост на вертикала си... Издигаме се.

АРОН: Времето е близо, защото дойде. И ангелът вече издига тръбата към устните си. Ключът се превърта, портите на небето се отварят, огънят напират да се излее, защото времето е близо.

БЕНИ: На бурята енергията в теб се утаява, вземи си сила от копнежа на дъжда, за да не те затрупа времето, че близо е.

ВИГО: Оммм!

АРОН: Вземи и чети. Времето свърши. Часът приближава.

БЕНИ: Енергията блика!

ВИГО: Оммм!

ВОГИ: Най-хубавото нещо на света, полетът... По-прекрасно, по-истинско от усета за полет, издига ме, издига ме...

БЕТИ: От мен по-силно, блика, като река — не мога да го спра, залива ме, удавя ме, изригва, потъвам, потъвам, удавям се и аз, самата аз съм извора, в който се разтварям...

АРИН: Спазъмът на сътворението, танцът на зачатие, приемане на отдаването на себе си от себе си и в себе си. Екстазът — истинската религия.

БЕТИ, ВОГИ: Екстазът — истинската религия.

АРИН: Защото Бог твори в екстаз и ние сме пращинки от свещения божествен оргазъм, в който всичко се ражда. От любов!

БЕТИ, ВОГИ: От любов!

АРИН: Силата, с която от пръстта изригват скалите и дърветата.

БЕТИ: Извор съм, гейзер съм, избликвам, изригвам, вулкан съм, потъвам...

АРИН: Силата, която събира облаците и галактиките.

ВОГИ: Летя, летя, издигам се, птица съм, облак съм, звезда съм, летя, летя, издигам се, издигам се...

АРИН: В световния, планетарния, галактическият, вселенския божествен оргазъм, от който сме частици, в който сме пращинки и се въртим, увлечени във вихъра, наречен съществуване!

АРИН, БЕТИ, ВОГИ: *(завъртат се около Гео)* Уаааау!

АРИН: Още, още, още!

БЕТИ: Страхотен си, страхотен си, страхотен си!

ВОГИ: Прегръщай ме, целувай ме, хапи ме, притискай ме до себе си, нахлувай в мен, любими, разкъсвай ме, опивай се върху ми, изгаряй ме с ласкаво безумие!

БЕТИ: Изригвай в мен, издигай ме, захвърляй ме в небето, на лудостта разкривай ми божествени секрети, изпивай ме с насладата на пръстите си нежни, убий ме в прегръдките на свежите копнежи!

АРИН: Обичай ме, увличай ме, отвличай ме в безкрая, заливай ме със златен дъжд мен, твоята Даная, събличай ме до светлата ми същност откровена, бъди ми бог, води ме в дълбокото, до дъното ме отведи на тайната вселена!

ГЕО: Е-е, чакайте, чакайте, не сме в Рио. Карнавал — карнавал, ама то заприлича на оргия... *(жените рязко се отдръпват назад, призрачно осветление)*

АРОН, БЕНИ, ВИГО: *(тихо)* Светът на синьото сияние през сивотата ни зове, узрял в смирено съзерцание, събира своите синове. Светът, заселен със усмивки, пресича сепнатия стих и суетата сляпа стихва, смирих се, Господи, простих.

ГЕО: Да, да. Именно... Ще си прощаваме, няма какво да се сърдим. Това е само карнавал, нали? Само карнавал е. Ако само знаех къде са ми дрехите — да се облека и да си тръгна. *(докато говори, осветлението се е нормализирало)* И на мен вече ми омръзна. Пък и... имаше нещо важно за утре — там, в джобчето на сакото е бележника, там пише всичко. Трябва да си легна навреме, да си почина, да дойда на себе си, да си спомня.

АРОН: Чудо голямо — да си спомниш!

БЕНИ: Само дрехите да му бяха тук и щеше да си спомни.

ВИГО: Човек по дрехите се познава.

АРОН: Полека да не се познаеш.

БЕНИ: Като се видиш облечен — и готово.

ВИГО: Облечен, обаче в какво? Във власт ли?

АРОН: Или облечен в светлина?

БЕНИ: Или облечен в слава?

ВИГО: Или облечен в похот?

АРОН: Абе въобще — облечения разни, а?

БЕНИ: И се познаваш от воле!

АРОН: Няма грешка.

ВИГО: Ухаа.

АРИН: Уау, облечена в плът!

БЕТИ: Уей, облечена в съблеченост!

ВОГИ: Ией, облечена в голота!

ГЕО: Изобщо — карнавал! Карнавалът продължава! Един в това се облякъл, друг в онова, важното е да не те познаят. И всичко е разрешено, всичко е допустимо. Когато си друг и действаш от негово име, и отговорността пада на неговата глава, нали? На тоя, другия, който си. И си правиш каквото си искаш или каквото на него му се иска, а? Или на карнавал човек си сваля човешката кожа, за да може животното в него спокойно да си полудува на воля, имаше май и такава теория. Теории много, а на практика ето какво се получава — не мога да се концентрирам, ако не се видя какъвто съм свикнал да се виждам. Облечен. Аз съм човек разсеян, често забравям, затова съм си купил тефтерче — календар, кафевичко такова, пък си записвам. Така не е нужно да напругаш паметта си да помни всичко, ами си записваш и забравяш. И си го слагаш в горното джобче на сакото, (*търси джобчето*) Къде, по дяволите, ми е джобчето! Искам си веднага сакото! (*останалите са напуснали сцената*) Е-е-ей! (*пауза*) Добре де, нали се простихме вече, трябва да сме се доближили, си мисля, до края, човек нали накрая се прощава, моли за извинение ако има нещо и после се събуждате, нали? В театъра е така. Пък кой знае после кой накъде, кой накого, времето си тече. Денят сигурно свърши, (*поглежда ръката си, където се носи часовник*) Ами да, ето, нали ви казвам, вече е късно, време е да си хващаме шапките и да си вървим. Шапките? Шапките я, там е работата, като не знам къде ми е шапката. Шапката, палтото, чантата... Чанта нямах, ама така е песничката. Да не би пък да не съм попаднал? Ако съм объркал нещо — етажа, например. И се чудя защо нищо не е както трябва, нищо не е наред. А то — проста

работа — объркал съм етажа и вместо в трапезарията съм попаднал, например, в клозета. Примерно казано. И има да търся масите, вкусните ястия, хладните вина... Номерът е само да се качиш на втория етаж, да отвориш нужната врата и всичко е наред. Чакаат те тези... дете... е, такива като теб. Дете сте празнували вчера карнавала, яли сте, пили сте, пяли сте, смяли сте се... Дете на майтап са ти скрили дрехите — за да се посмеете и на другия ден. И ето ти ги и дрехите там, чисти, изгладени, сгънати, на закачалка. Чакаат те да си ги облечеш и да се гмурнеш отново в деня, както се казва, в трескавото задъхано ежедневие, дете човек като тебе има толкова много работи да свърши. Ето сега лека-полека се сетих и за съня, дете го сънувах тази нощ — най-ненадейно се сетих.

АРИН: Дъгата!

ГЕО: Дъгата беше по-късно, първо имаше нещо като...

БЕТИ: Ракетата.

ГЕО: Обаче не литна, защото магьосникът беше развалил подаръка на принца.

АРОН: *(внося пакет)* Моля за подпис. Вашата поръчка от каталог „Ракета“. Експресна поръчка.

ГЕО: Не си спомням. Какво е това?

АРОН: Ние само доставяме! *(Гео изважда от пакета панталони и ги обува)*

БЕТИ: И се счупи на две.

ГЕО: Да, да, от някаква пиеса — беше на пантички.

БЕТИ: Електромагнитче с батерия — най-прост механизъм.

ГЕО: И се играеше на открито. Сграда, хълм — много ярко.

АРОН: *(внося пакет, дава на Гео да подпише)* Търговска къща „Дъга“.

ГЕО: Благодаря, трябва да е ризата. *(отваря пакета)* А-а — и сакото. Много добре. *(облича се)*

БЕТИ: Магическият лъч, който я разцепи — насочен следач.

ГЕО: Да, да — ето тук ми беше бележничето... *(изважда от джобчето на сакото малък електронен планер)* Нали ви казвам, тук пише всичко, това ми е на мен, както се казва, Александрийската библиотека, тук всичко пише... *(включва го)* Ммм, браво, по дати и часове... И със секретен сектор, разбира се... Обаче... Думата, каква

ми беше тайната дума? *(Бени внася шезлонг, иска от Гео подпис, Гео сяда)*

БЕТИ: И в момента, в който светва, ракетата се разцепва на две и върхът ѝ почернява.

ГЕО: Така беше, да, и аз трябваше да играя и да кажа нещо, ама какво — не знаех. Бях отсъствал дълго, месеци, бях в отпуска.

ВОГИ: *(изтичва на сцената, облечена като участваща в приказката)* Хайде бе, какво става, трябваше да кажеш: Кое е туй творение изкусно на майстор вещь излязло от ръцете.

ГЕО: Да, да, излязло от ръцете, точно така. Обаче трябваше да си намерите друг, аз отсъствах толкова време, отдавна съм излязъл от тая постановка, отдавна съм слязъл от влака и сега, на премиерата, когато най се е засилил, как да скоча обратно, в движение? *(Арон с пакет, иска подпис)* Това пък какво е? *(изважда тъмни очила и готов коктейл в чаша, отпива)* Животът не бил толкова лош.

АРИН: И тогава се появи дъгата. *(Виго и Бени внасят малка масичка, слънчев чадър и ги разполагат около Гео)*

ГЕО: Особена дъга. Не просто преливане, буквално изтичане от един цвят в друг. Виждам цветовете потоци. *(Виго започва да внася големи кашони и да ги нарежда около Гео, Арон протяга документи за подпис)* Това пък какво е?

АРОН: Вашите поръчки. Телевизор, видео, стереоуредба, автоматична пералня, хладилник, замразител, миячна машина...

ГЕО: И всичко това съм си поръчал?

АРИН: Извинявайте, не всичко пристига наведнъж, обаче вината не е наша — знаете, че пощите стачкуваха, после се заредиха почивни дни, съботи, недели, карнавали... *(продължава с изброяването)* Лека кола Тойота, апартамент, вила на Канарите, тангентор за басейна... Ето и чека — вие печелите, разбира се, и голямата награда в ежегодната ни безплатна лотария, моля разрешете да ви фотографирам с рекламни цели, *(изважда фотоапарат, фотографира го, подава му фотоапарата)* Заповядайте — допълнителната изненада.

АРИН: И както преливаше от цветовете, разцепи се точно по средата.

ГЕО: Плавно, плавно, постепенно се разтваря и отвътре, от самата ѝ сърцевина изпълзява като голяма змия бялата мъгла, спуска се по хълма...

АРИН: Спусна се по хълма.

ГЕО: Да, да, точно така, по хълма.

ВОГИ: *(излиза напред, зад нея всичко потъва в мрак, на публиката)* Тогава мъглата те настига и поглъща. И всичко изчезва, стапя се всичко в бялата празнота. Но само за миг. После я виждаш как продължава бавно да пълзи надолу по склона и да отнася хора със себе си. И тогава те обзема страстно желанието да се хванеш с две ръце за бялата ѝ сънна материя, да се вкопчиш в струящата ѝ плът и да се оставиш да те понесе.

ГЛАСЪТ НА ГЕО: Ще ме заведеш ли при моите?

ВОГИ: *(с гласа на Мъглата)* При кои? При тези, към които принадлежиш, или при тези, при които искаш да отидеш?

ГЛАСЪТ НА ГЕО: Само ако знаех. Само да знаех има ли път назад?

ВОГИ: Днес няма да се връщам. *(обръща се рязко, осветлението заварва Гео отново сам, без пакетите и дрехите, които е облякъл, на празна сцена)* Пак те хвана страх, нали? Страх те е. Да тръгнеш. Както винаги.

ГЕО: Неизвестното плаши.

ВОГИ: Страх да не изгубиш придобитото, спестеното, спечеленото. Малкото островче.

ГЕО: Глупости, всичко това е илюзия, фалшив карнавален блясък. Бутафория. То просто не съществува.

ВОГИ: А какво съществува?

ГЕО: Вече не зная. Сигурно и мене ме няма. Най-вероятно е да ме няма. Не съм се осъществил, не съм се реализирал. И затова съм несъществен и нереален. Може би ти?

ВОГИ: Какво аз?

ГЕО: Може би си онова, което съществува. Но и ти не си тук. Сигурно си на втория етаж, при трапезите. Или още, още по-високо. Някъде. Защото ако беше тук, щях да те срещна. Да те целуна и да се изпълня с теб. Със съществуване. И карнавалът щеше да свърши.

ВОГИ: *(приближава се до Гео и го целува)* Глупчо, карнавалът вече свърши. *(бие полунощ, Арон, Бени и Виго като санитарии внимателно опаковат Гео в усмирителна риза, Арин и Бети като медицински сестри)*

АРИН: Дрехите ти.

БЕТИ: Късно е, трябва да лягаме.

ГЕО: *(радостно)* Ама, разбира се. Ето че се сетих — точно така, ето ми дрехите, там ми е и бележничето, горе, в лявото джобче, обаче сега няма да го вадя, няма смисъл. Изобщо никакъв смисъл няма, аз всичко си спомням, за утре. Ставане в шест, в седем — визитацията, в девет и половина — инжекцията, в четири следобед — груповата терапия, в пет — електрошок, за десерт — крем карамел. Великолепно.

БЕТИ: Нали? Преоткриване на индивидуалността.

АРИН: Индивидуация на Аза.

ВОГИ: Обаче сега не е време за това. Сега е време за лягане.

ГЕО: Време е, карнавалът продължава! *(излиза съпроводен от Бени, Виго, Арин и Бети. Арон оглежда сцената обстойно и също излиза)*

ВОГИ: *(на публиката, служебно)* И заспивайте по-бързо. Утре е нов ден. Гася лампата. Лека нощ.

Затъмнение.

12.11.1996, Аннаберг

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.